

PALOCSAY ZSIGMOND

ESTÉNK

(Blokkvilág-ciklus)

Esténk zuhogós, csurgós, eregős nem lett,
konzerválni kellett a mosatlan edényeket
_____ vegymézzel, len-kék porral.

tó-lé korsónkban, ivóvíziünk a kredencen,
_____ csapunk az éjjel csepegett,
de dögleni nem lehetett a fürdőkádban,
mert nem karcol felhőt a hat emelet
(különben megfejtem volna egy felhő-tehenet)

esténk eregős, zuhogós nem lett
— rajtunk a tévések segíthetnek:
az ellangaló, szombati BETOLAKODÓK,
Mickey- és Mighty-mouse-ok

hajdan Ness, Peel, — az ARANYSZARVASOK
fénykorában — (mindig a bögés órájában!)
kedden is lubickoltam,
s a láncot meghúztam bizalommal ülepem megett

ma csak a ventilátor tehet valamit érdekemben

nem vártam éberen (vekkerrel)
a „rózsás ujjú“ hajnalt _____
amikor csurgatnak nekünk is éltető nedvet
_____ mindennél kedvesebbet

nincs haldokló (korty víz' kérő), hála, a házban

nyeljen szagevő pirulákat a bidé,
_____ s káposztás fazakam

távolmarad ma este a testünk (egy-
mástól kútba estünk),

alattunk mosnak, mosogatnak

a lakók nem akarnak nézni is
„RIPSZRAPSZÓDIÁT, VÍZIZENESZIMFÓNIÁT
_____ vasárnap lesznek KICSIEMBEREK
s VILÁG-EGYEBEK“ _____

_____ akkor lesz víznyomás
fenyőmagasban _____

habsóink (addig is) oldódni akarnak
_____ illanni erdőízzel _____

kocog a kancsók, poharak üveglelke,
hamuzsírt ken kezemre,
aki leölette vízörző fáink _____

bokraink nem bírnak konzerválni
esőt a Szamos mellett

gyónni vizem lelke gyalog a pincébe
(liftünket becézve)

vedrembe zuhog a főcsap sugara
az aszfalt fáinak gyökere alatt

s bár tudom, nem fogok halat:
pancsolok vele

(lévén játékos elem): _____

_____ vonzó, orzó,
megszokott kísérő életemben _____

mint a könnyecsepp, a foszlott remények felett

(ilyformán mossa mindenem)

_____ nem hagyja sósan tenyerem

* Ripszrappszódiá: Liszt-rapszódia — A szerző *Ferdített szavak* gyűjteményéből.

KÁDÁR JÁNOS

ZÁRVA

Magamnak — másnak is —
idegen vagyok.
Nem tudom,
tehet-e valaki róla!
Magamról szólva —
egy másik születik,
s a mást faggatva —
nem én vagyok.

Csak hangtalanul tudom magam.
Így lettem valóban leltározhatatlan.
(Mint az ősz. A hulló levelet
nem szokás temetni.)

FEHÉR GYÁSZ

Egyre több marad bennem a gyűlő telekből.

Dermedtségemet az égőtalpú nyár nem enyhíti.
Minden télből egyre több szorul bennem,
mígcsak majd egészen fehérben érzem jól magam.
Fehér gyászban.
A téllal gyűl bennem az erőtlenség,
mint lassan megölt fában,
melyről tavaszról tavaszra jó darabon
lehántják a kérget.

Egyetlen,
szomjoltásnyi vizet őrlő,
dobogtató forrás él bennem fölfagyhatatlanul.
Kevés, hogy szomjat oltsak.
Tán ezért nem jön senki hozzám közel.
Jön-e valaki szemet vetni,
rontás-üzni hozzám?
Talán.

Mind több marad bennem a gyűlő telekből.
Majd csak egészen fehérben érzem jól magam:
fehér gyászban.
Gyűl bennem az erőtlenség.

Dermedtségemet
az égőtalpú nyár sem enyhíti.

Fehér gyászom valaki megoldja majd.

METROPOLISOK

HAJNAL

A futószalag megindult.
És még csak hét közepe van.

A buszokból kilóg a tömeg,
megdagadt nyelv.
Napszámra fáradt lábak
dobognak a vékony padlón.
Alvó ölbevalók nyakán
billeg a fej.
Kemény fenekék nyomulnak
megfáradt lágycokrokra.

Decis mámort szimatolnak
a borostás agyak.

A végállomásokon dől az ember
— megoldott kéve — a kocsikból,
súlyosan, akár a kő,
és fölszívódnak
a szervezett tevékenység
szikkasztó sejtjeibe.

(Kijövet, már alig lesz a napból,
s a holnapok máris törtetnek felénk.
Számonkérőn, diühöngve.
Hiába mondjuk: Ma van dolgunk!
Tolakszik felénk a holnap.
Mégis, mindenre várunk kell:
Hogy megszülessünk, számba vegyenek,
hogy szeressenek.
Jut-e idő, erő
önmagunkat számba venni?)

DÉL

Bezsúfolódtunk a dél
félreismerhetetlen mozdulatai közé.
Kuszaság.

**Ha a tér — embermagasságig —
megőrzött volna minden formát,
egy lépést sem tudnánk tenni anélkül,
hogy össze ne törnénk magunkat
a törmeléken.**

**Azonos gyomortartalom,
fájdalom, öröm, vágy stb.**

Típusgondolatok.

Dél van.

(Elpilledve kérőznek a delelő házak.

Kerítetlen csorda a város.

**A vezérállat, a templom, lábra áll,
mozdul nyakán a túlméretezett kolomp.**

Indulna. Hiába. A csorda mozdulatlan.)

ESTE

Beszürkült a város.

**Dagadttá borzolódtott a homály,
mint meredő-tollú verebek.**

A kocsmákban a legállhatatosabb a zsúfoltság.

Torznak látjuk magunkat a rossz tükörben:

vízfej, gyilkos homlok.

**Decis mámorban lazulnak föl a borostás agyak —
néhány órára.**

(Mielőtt a komótos sötétség

**föltámasztaná állát virrasztani —
széles mozdulattal szétszór,**

beveti az utcákat — szaporodni.)

